

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
16 septembrie 2018**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept penal – procurori
MOTIVARE
26 septembrie 2018**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept penal - procurori, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept penal - procurori.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Curte de Apel au formulat contestații 129 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 16 întrebări:

01 G1 (5 G2, 16 G3, 2 G4), contestată de 23 candidați.

Motivarea soluției date acestor contestații se regăsește în procesul verbal încheiat de subcomisia de mediere la 25 septembrie 2018.

02 G1 (13 G2, 4 G3, 13 G4), contestată de 1 candidat.

Varianta A de răspuns este corectă. Pedepsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată, conform art. 67 alin. (1) C.penal, „dacă pedeapsa principală stabilită este *închisoarea sau amenda*”, deci nu și atunci când pedeapsa principală este detențiunea pe viață. Aceasta face valabilă exprimarea „*nu întotdeauna* când instanța pronunță condamnarea condamnatului major poate fi aplicată pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi”.

04 G1 (8 G2, 2 G3, 20 G4), contestată de 1 candidat.

Varianta A de răspuns este corectă. Folosirea termenului „*rezultat*”, iar nu a celui de „*urmare*” nu afectează valabilitatea răspunsului, după cum nici menționarea în enunțul răspunsului a sintagmei „*cel puțin*”, cu referire la numărul urmărilor pe care autorul le poate prevedea, nu schimbă caracteristicile intenției eventuale. Important este să poată fi identificate atât o urmare pe care autorul o dorește și care poate să fie sau să nu fie prevăzută de legea penală

și (cel puțin) o urmare prevăzută de legea penală, pe care nu o dorește, dar a cărei realizare apare ca fiind posibilă și este acceptată de autor (a se vedea *F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală. Vol. I, Editura Universul Juridic, București, 2014, pg.322-323*).

05 G1 (12 G2, 17 G3, 11 G4), contestata de 6 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă. Ipoteza săvârșirii unei infracțiuni împotriva unui procuror sau a bunurilor acestuia *în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu* nu este acoperită de dispozițiile art. 279 alin. (1) C.penal, care vizează săvârșirea anumitor infracțiuni împotriva unui judecător sau procuror aflat *în exercitarea atribuțiilor de serviciu*, și nici de art. 279 alin. (2), care impun ca o astfel de faptă să fie subsumată unui scop (intimidare sau răzbunare).

Cum procurorul este funcționar public în sensul legii penale, o infracțiune ca cea descrisă de enunțul întrebării se poate săvârși în condițiile art. 257 alin. (1) C.penal, chiar și atunci când infracțiunea se îndreaptă împotriva bunurilor acestuia (de exemplu, amenințarea cu distrugerea mașinii unui procuror despre a cărei calitate făptuitorul află întâmplător, iar gestul său este motivat de aversiunea pe care o are față de procurori în general).

Varianta A de răspuns nu este corectă. Nu ori de câte ori fapta comisă de un avocat împotriva unui procuror sau a bunurilor acestuia în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia reprezintă un ultraj judiciar, ci doar atunci când aceasta se face în condițiile alin. (2), adică în scop de intimidare sau răzbunare. Altfel, dacă fapta nu va fi săvârșită în aceste condiții, vom fi în prezența infracțiunii de ultraj prev. de art.257 alin.1 C. pen., descrisă mai sus.

07 G1 (15 G2, 5 G3, 12 G4), contestata de 5 candidați.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Enunțul variantei de răspuns se referă la „pedeapsa rezultantă”. Or, în cazul renunțării la aplicarea pedepsei nu se stabilesc pedepse, singura sancțiune aplicabilă fiind avertismentul.

10 G1 (14 G2, 15 G3, 15 G4), contestata de 4 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă. Comiterea omorului din interes material face parte din categoria circumstanțelor personale care, atunci când sunt cunoscute și de alți participanți la săvârșirea faptei, dobândesc valențele unor circumstanțe reale. Este evident că, dacă participanții au cunoscut că autorul acționează din interes material în săvârșirea infracțiunii de omor, încadrarea astfel determinată pentru autor se va răsfrânge asupra celor care au cunoscut scopul sub imperiul căruia autorul a acționat.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Omorul se consideră săvârșit tot din interes material dacă acțiunea făptuitorului, care urmărea uciderea unei persoane în realizarea unor interese materiale, nu a condus la uciderea acelei persoane, ci a alteia (a se vedea O. Loghin, T. Toader, Drept penal român. Partea specială. Ed. a 3-a, revăzută și adăugită, Casa de editură și presă Șansa SRL, 1997, p. 84 ; M. Udrioiu, Drept penal, Partea specială, Ed. C.H. Beck, Ed. 4, p. 24).

11 G1 (3 G2, 1 G3, 4 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă. Organele judiciare fac parte din categoria celor prevăzute de art. 176, 175 C.penal, astfel încât fapta de sustragere sau distrugere de înscrisuri ce

se află în păstrarea acestora ar constitui infracțiunea prevăzută de art. 259 C.penal. Când o astfel de acțiune este și circumscrisă scopului împiedicării aflării adevărului într-o cauză judiciară, poate fi încadrată în infracțiunea prevăzută de art. 275 C.penal.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Enunțul conține termenul ”întotdeauna”, care face ca răspunsul să nu fie valabil, deoarece există o excepție de la reținerea infracțiunii prev. de art.259 C. pen., respectiv cea expusă în varianta C de răspuns.

12 G1 (4 G2, 20 G3, 9 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta A de răspuns este corectă. În raport cu datele enunțului, nu exista niciun element care să califice furtul cu care ruperea de sigilii intra în concurs. În speța indicată ca argument nu s-a reținut furt calificat prin efracție, ci caracterul agravat a fost dat de săvârșirea faptei de două persoane, în timpul nopții (art. 243 C.penal din 1969 și art. 208, 209 lit. a) și g) din același cod, cu aplicarea art. 33 C.penal din 1969; a se vedea d. nr. 1893/ 14.10.2013 a C. Apel București, secția I penală, în C. penal. Comentariu pe articole, ed.2, p. 747).

Varianta B de răspuns nu este corectă. Folosirea sintagmei ”dacă sigiliul a fost aplicat de un organ incompetent” nu lasă loc interpretării în ceea ce privește caracterul legal al aplicării lui, cât timp numai organul competent poate aplica un sigiliu legal. Exemplul dat referitor la aplicarea lui de către un organ incompetent teritorial nu face decât să confirme cele arătate anterior în sensul că, de fapt, acesta ar fi aplicat de un organ competent.

13 G1 (11 G2, 8 G3, 3 G4), contestata de 9 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Infracțiunea de abuz în serviciu poate avea obiect material, dacă încălcarea îndatoririlor de serviciu a fost săvârșită în legătură directă cu un anumit bun (O. Loghin, T. Toader, Drept penal român. Partea specială. Ed. a 3-a, revăzută și adăugită, Casa de editură și presă Șansa SRL, 1997, p. 337 ; M. Udrioiu, Drept penal, Partea specială, Ed. C.H. Beck, Ed. 4, p. 506). De exemplu, funcționarul nu îndeplinește obligațiile pe care le avea privind conservarea unui bun supus intemperiilor, iar acesta se degradează.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Limitele de pedeapsă pentru infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. (1) sunt aceleași și în cazul variantei asimilate, prev. de art. 297 alin.(2) C. penal. Chiar și în ipoteza în care s-ar constata că actul funcționarului nu îngreunează exercitarea unui drept sau nu creează o situație de inferioritate și am fi în prezența art. 297 alin. 1, cu aplic. art. 77 h) C. penal, răspunsul ar rămâne valabil, deoarece reținerea circumstanței agravante generale nu modifică limitele de sancționare ale abuzului în serviciu, ca infracțiune, ci permit doar aplicarea unui spor, în condițiile art.78 C.penal.

14 G1 (17 G2, 10 G3, 7 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta A de răspuns este corectă. În modalitatea prev. de art. 296 alin. (1) C. penal, la care se referea enunțul grilei, fapta de purtare abuzivă se comite exclusiv prin întrebuințarea de expresii jignitoare față de o persoană de către cel aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, acțiune care exclude prin ea însăși existența unui obiect material.

15 G1 (16 G2, 18 G3, 16 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta A de răspuns este corectă. Folosirea în enunțul grilei a termenului de ”funcționar”

era suficientă pentru a se considera că vizează atât funcționarul public, prevăzut de art. 175 alin. (1) C. penal, cât și persoanele vizate de dispozițiile art. 308 C. penal, oricare dintre acestea având aptitudinea de a fi subiect activ al infracțiunii de luare de mită în modalitatea pretinderii.

Totodată, enunțul întrebării excludea *de plano* referirea la funcționarul public prevăzut de art. 175 alin. (2) tocmai prin prisma precizării că pretinderea sumei s-a făcut "în legătură cu *îndeplinirea* atribuțiilor sale de serviciu".

Varianta C de răspuns nu este corectă. Enunțul viza comiterea faptei de un funcționar "în legătură cu *îndeplinirea* atribuțiilor sale de serviciu", aceste elemente fiind suficiente pentru considerarea ca întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de luare de mită.

16 G1 (7 G2, 11 G3, 8 G4), contestata de 5 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă. Infracțiunea de vătămare corporală din culpă, prev. de art. 196 alin. (2) și (3) C. penal este susceptibilă de aplicarea unei pedepse cu amenda în cuantum de 1 000 000 lei, atunci când este săvârșită de o persoană juridică.

17 G1 (2 G2, 7 G3, 18 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Este posibilă complicitatea morală la infracțiunea de nedenunțare, dar aceasta se absoarbe în autoratul la aceeași infracțiune. Enunțul întrebării viza doar posibilitatea existenței acestei forme de participare, nu și încadrarea juridică a faptei comise de complice.

18 G1 (18 G2, 19 G3, 17 G4), contestata de 1 candidat.

Candidatul nu a arătat care sunt motivele contestației și nu a indicat o altă variantă de răspuns ca fiind corectă. În lipsa acestor mențiuni, contestația a fost respinsă, deoarece nu intră în competența comisiei de contestații verificarea din oficiu a corectitudinii unei grile.

19 G1 (9 G2, 9 G3, 5 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă. Falsul material în înscrisuri oficiale poate fi reținut indiferent dacă se reproduce semnătura originală sau se execută o semnătură fictivă, în ambele situații fiind vorba despre o contrafacere a subscrierii, întrucât contrafacerea subscrierii înseamnă a executa pe un înscris oficial, adevărat sau plăsmuit, semnătura pretins autentică a celui care trebuia să semneze înscrisul. Nu interesează dacă este vorba despre semnătura unei persoane reale sau imaginare, dacă se reproduce semnătura reală sau se semnează fictiv. Ceea ce interesează este ca semnătura să aibă aparența unei semnături autentice, adică a celui care trebuia să semneze înscrisul (a se vedea O. Loghin, T. Toader, Drept penal român. Partea specială. Ed. a 3-a, revăzută și adăugită, Casa de editură și presă Șansa SRL, 1997, p. 477-478).

Speța indicată în contestație nu contrazice varianta de răspuns arătată ca fiind corectă, întrucât problema pe care o rezolva era distincția dintre falsul intelectual și falsul în înscrisuri oficiale, situație care nu se regăsește în enunțul grilei, nefiind indicat că înscrisul ar fi fost falsificat cu prilejul întocmirii acestuia de către un funcționar public.

20 G1 (20 G2, 6 G3, 14 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă. CCR, în jurisprudența sa, arată că "așezarea

dispozițiilor de drept penal și a celor procesual penale în Codul penal sau în Codul de procedură penală *nu constituie un criteriu* pentru stabilirea naturii lor (Decizia nr.508/2014, paragraful 15), iar enunțul întrebării menționa contrariul celor stipulate prin decizie.

Varianta B de răspuns este corectă. În paragraful 23 al deciziei menționate se arată că dispozițiile art.159 alin.3 C. pen., pentru a răspunde exigențelor principiului prev. la art.15 alin.2 din Constituție, sunt constituționale numai în măsura în care, până la încetarea situațiilor tranzitorii, împăcarea poate interveni și în cauzele începute anterior intrării în vigoare a Codului penal și în care a fost depășit momentul citirii actului de sesizare al instanței.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 10 întrebări:

01 G1 (5 G2, 8 G3, 8 G4), contestata de 13 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă. Atât dispozițiile art. 291 alin. (2) C.penal, cât și cele ale art. 292 alin. (4) C.penal, impun ca suma de bani care a făcut obiectul traficului de influență, respectiv cumpărării de influență, să fie confiscată atunci când se realizează și în modalitatea primirii (pe lângă cea a pretinderii), respectiv dării sumei de bani. Fiind vorba de aceeași sumă de bani, ea nu poate fi însă confiscată de două ori, atât de la cumpărătorul, cât și de la traficanțul de influență, întrucât excedează legii.

În aceste condiții, chiar dacă măsura de siguranță pare să poată fi aplicată oricărui dintre cei doi făptuitori, în realitate, dat fiind caracterul personal al măsurii de siguranță, ea trebuie să se îndrepte doar împotriva celui care deține banii la momentul la care măsura confiscării poate fi efectiv aplicată.

Ori, din datele speței rezultă, pe de o parte, că suma fusese restituită de A.B. cumpărătorului de influență, M.G., iar pe de altă parte, că acesta din urmă denunțase fapta ulterior dării sumei către traficanț. În consecință, lui A.B. nu-i mai putea fi aplicată confiscarea, întrucât banii nu se mai găseau asupra lui, în schimb va fi tras la răspundere penală pentru infracțiunea de trafic de influență.

M.G. nu va mai putea fi tras la răspundere penală, având în vedere incidența cauzei de nepedepsire prevăzută de art. 292 alin. (2) C. penal, dar va fi supus măsurii de siguranță a confiscării, fiind incidente dispozițiile art. 292 alin. (4) C. penal, coroborat cu cele ale art. 107 alin. (3) C. penal.

Dispozițiile alin. 52 alin. (2) sau cele ale art. 16 alin. (4) C. penal nu sunt incidente în speța dată, neaflându-ne în prezența unei participații improprii la săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență "din culpă", ci doar în prezența unei cauze de nepedepsire.

Desigur, este lipsit de relevanță și faptul că nu se confiscă banii care au fost dați efectiv, ci echivalentul lor, având în vedere caracterul de bun fungibil al banilor.

Varianta A de răspuns nu este corectă, în considerarea motivelor prezentate mai sus.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Datele din enunț erau suficiente pentru alegerea variantei de răspuns corecte. Menționarea faptului că "funcționarul public nu a îndeplinit actul de care avea nevoie" este suficient pentru a statua fără echivoc că un astfel de act făcea parte din atribuțiile sale, astfel că fapta nu putea fi încadrată în infracțiunea de înșelăciune, ci în infracțiunea de trafic de influență.

02 G1 (7 G2, 6 G3, 1 G4), contestata de 5 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă. În raport cu data începerii executării (14.03.2014) și cuantumul pedepsei aplicate prin sentința penală nr. 123/28.02.2014 (1 an și 4 luni închisoare), la 13.07.2018 se împlinise termenul de reabilitare de drept, prev. de art. 165 C. penal și, în consecință, încetaseră interdicțiile stabilite ca pedeapsă complementară.

Prin urmare, la 16.09.2018, când a fost comisă infracțiunea de furt, F.D. nu era recidivist, astfel încât nu puteau să-i fie aplicate dispozițiile art. 45 alin. (3) lit. b) C. penal pentru stabilirea pedepsei complementare.

03 G1 (10 G2, 7 G3, 9 G4), contestata de 11 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă. Pedeapsa de 1 an și 2 luni închisoare se considera executată la data de 14.06.2015, de la acest moment începând să curgă termenul de reabilitare. Cum noua infracțiune s-a consumat la 11.06.2018, înainte de împlinirea acestui termen, sunt incidente dispozițiile art. 168 alin. (1) lit. a) C. penal, care impun condiția ca cel condamnat să nu mai săvârșească o nouă infracțiune în cursul termenului de reabilitare. Faptul că infracțiunea continuă de lipsire de libertate s-a epuizat la 17.06.2018 nu prezintă relevanță, deoarece, în materia reabilitării, pentru calculul termenului de reabilitare este relevant momentul consumării infracțiunii, nu cel al epuizării (a se vedea decizia de îndrumare nr. 1/1987 a T. Suprem, citată în cadrul motivării procesului verbal de mediere).

04 G1 (9 G2, 4 G3, 10 G4), contestata de 89 candidați.

Motivarea soluțiilor date acestor contestații se regăsește în procesul verbal încheiat de subcomisia de mediere la 25 septembrie 2018.

05 G1 (3 G2, 5 G3, 6 G4), contestata de 8 candidați.

Varianta A de răspuns este corectă. Computarea din pedeapsa ce se execută a duratei arestării preventive executate într-o altă cauză în raport cu care infracțiunea pentru care a fost condamnat definitiv se află într-o pluralitate de infracțiuni, nu poate fi făcută pe calea contestației la executare înainte ca ambele cauze să fie definitiv soluționate.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Computarea duratei măsurii arestării preventive nu se realizează *doar dacă* infracțiunile săvârșite sunt concurente, ci și atunci când se află în altă stare de pluralitate; această împrejurare nu are însă relevanță, deoarece enunțul speței, care se referea la faptul că cea de-a doua cauză nu fusese încă soluționată, făcea inaplicabile dispozițiile privind deducerea arestului preventiv pe calea contestației la executare.

06 G1 (4 G2, 2 G3, 5 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă. O.L. nu putea răspunde pentru infracțiunea de luare de mită nici în formă simplă, nici în formă continuată, deoarece, așa cum rezultă din datele speței, încheierea contractului de deszăpezire nu făcea parte dintre atribuțiile sale de serviciu, ci un asemenea act era de competența primarului. În aceste condiții, nu mai prezenta relevanță dacă săvârșea infracțiunea prev. de art. 301 C. penal, întrucât, pentru a fi valabil, răspunsul trebuia să constate întrunirea elementelor constitutive ale ambelor infracțiuni.

07 G1 (2 G2, 10 G3, 4 G4), contestata de 16 candidați.

Varianta B de răspuns nu este corectă. Înșelăciunea se consumă la momentul producerii pagubei, rezultat care însă nu s-a produs, cât timp persoana vătămată a livrat marfa după sesizarea organelor de poliție, care au și supravegheat această operațiune. Simpla predare a mărfii nu echivala cu producerea pagubei, deoarece din datele speței nu rezultă că aceasta ar fi trecut în patrimoniul inculpatului, care a fost reținut imediat de către organele de urmărire penală.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Datele speței erau suficiente pentru a stabili că este vorba despre o tentativă la infracțiunea de înșelăciune, nefiind relevant că nu au fost menționate mijloacele de inducere în eroare.

Totodată, folosirea sintagmei "marfa să fie livrată sub supravegherea poliției" nu putea induce ideea că ar face referire la metoda specială de supraveghere prev. de art.151 Cod procedură penală, care se ia în cazurile expres prevăzute de lege.

08 G1 (6 G2, 9 G3, 7 G4), contestata de 11 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Din datele speței rezulta că infracțiunea de lovire sau alte violențe, prev. de art. 193 alin. (1) C. penal, a fost comisă în stare de recidivă postexecutorie față de condamnarea la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare (care ar fi fost considerată executată la data de 30.06.2015) și în stare de recidivă postcondamnatorie (după un an de la începerea executării pedepsei, la 01.01.2016) în raport cu condamnarea la pedeapsa închisorii de 2 ani.

În raport cu aceste date, limita superioară a pedepsei pentru infracțiunea prev. de art. 193 alin. (1) C. penal (sanționată cu închisoare de la 3 luni la 2 ani) devenea de 3 ani închisoare prin efectul dispozițiilor art. 43 alin. 5 C. penal privind tratamentul recidivei postexecutorii, la care se adăuga 1 an închisoare, ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 43 alin. (1) C. penal, în total 4 ani închisoare.

Varianta B de răspuns nu este corectă, având în vedere calculul efectuat anterior.

Totodată, nu este justificată critica referitoare la precizările efectuate de comisia de elaborare a subiectelor în timpul desfășurării probei, cât timp din procesul verbal încheiat la 16.09.2018 rezultă că membrii comisiei s-au deplasat în toate sălile de concurs pentru a face precizarea privind înlocuirea din enunțul întrebării a sintagmei "pedeapsa maximă cu închisoarea pe care o poate primi R.G." cu cea de "pedeapsa rezultantă maximă pe care o poate primi R.G.". Dispozițiile art. 20 alin. (2) din Regulament stabilesc o interdicție în sarcina membrilor comisiei de organizare a concursului și supraveghetorilor de săli, iar nu în sarcina membrilor comisiei de elaborare a subiectelor.

09 G1 (1 G2, 3 G3, 2 G4), contestata de 1 candidat.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Fapta astfel descrisă constituie infracțiunea de furt, pentru existența acesteia fiind irelevant că bunurile fuseseră anterior sustrase de D.L., întrucât, prin însușirea lor, acesta devenise proprietarul lor. Prin luarea bunurilor și fuga de la locul faptei, scopul însușirii pe nedrept este pe deplin dovedit.

10 G1 (8 G2, 1 G3, 3 G4), contestata de 9 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă.

Prin Decizia nr. 405/15.06.2016, publicată în M.Of. nr. 517 din 8 iulie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.297 alin.(1) din Codul penal încalcă prevederile art.1 alin.(4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență (par. 65), fiind constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În speță, fapta comisă de C.L. nu putea fi circumscrisă infracțiunii prev. de art.297 alin.1 C. pen., întrucât încălcarea a vizat atribuții de serviciu prevăzute exclusiv în fișa postului, ceea ce contravine celor stipulate prin decizia CCR menționată.

Totuși, instanța nu se poate limita doar la această constatare, ci trebuie totodată să concluzioneze că fapta concretă dedusă judecății nu mai este prevăzută de legea penală, iar pentru a stabili acest lucru trebuie să își întemeieze soluția pe dispozițiile art.4 din C. penal.

Varianta A de răspuns nu este corectă, întrucât în privința confiscării extinse instanța de fond a respectat dispozițiile art.15 alin.2 din Constituție, fiind în concordanță cu Decizia CCR nr.11/2015, având în vedere că bunurile supuse confiscării extinse au fost dobândite după intrarea în vigoare a Legii nr.63/2012 prin care a fost introdusă instituția confiscării extinse.

Varianta B de răspuns nu este corectă, pentru argumentele prezentate în analiza variantei C de răspuns ca fiind singura corectă.

Referitor la criticile vizând faptul că în datele speței erau inserate greșit mențiunile referitoare la competența instanțelor care au soluționat cauza, acest lucru nu avea nicio relevanță, întrucât variantele de răspuns nu aveau legătură cu normele de competență materială.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au formulat contestații 99 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 12 întrebări:

01 G1 (4 G2, 17 G3, 15 G4), contestata de 7 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă.

Potrivit art. 65 alin. 2 C. penal, pedeapsa accesorie având conținutul prev. la art. 66 alin.1 lit.c) C. Penal (dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României) poate fi aplicată doar în cazul în care pedeapsa principală este detențiunea pe viață, iar potrivit art.65 alin.4 C. pen., ea se pune în executare la data liberării condiționate sau după ce pedeapsa a fost considerată ca executată.

În același timp, potrivit art.67 C. pen., pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda. Totuși, potrivit art. 58 C. pen., înlocuirea pedepsei detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani pentru condamnatul care a împlinit vârsta de 65 de ani impune și aplicarea interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă, caz în care începerea executării pedepsei complementare va avea loc în condițiile art.68 alin.2 C. pen., la data liberării condiționate.

Din coroborarea acestor dispoziții legale, rezultă că atunci când pedeapsa detențiunii pe viață

a fost însoțită de pedeapsa accesorie a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României, iar prin înlocuirea ei cu pedeapsa închisorii de 30 de ani s-a aplicat și pedeapsa complementară prev. de art.66 alin.1 lit.c C. penal, ambele vor fi puse în executare la același moment, respectiv la data liberării condiționate.

Varianta A de răspuns nu este corectă întrucât pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României poate fi aplicată doar dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda, nu și atunci când este detențiunea pe viață (a nu se confunda cu instituția înlocuirii detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii, explicată mai sus).

02 G1 (14 G2, 6 G3, 20 G4), contestata de 11 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă, întrucât, pentru reținerea variantei agravante prev. de art.189 alin.1 lit.d C. penal, legiuitorul nu impune ca infracțiunea scop să fie comisă de autorul infracțiunii de omor și nici ca aceasta să fi fost efectiv săvârșită, fiind suficient ca scopul să fie urmărit la momentul comiterii infracțiunii de omor.

De asemenea, nu este necesar ca fapta pentru a cărei ascundere se săvârșește infracțiunea de omor să fi fost comisă de autorul omorului.

În consecință, *nu întotdeauna* se va reține concurs real cu conexitate etiologică ori consecvențională.

Varianta C de răspuns este corectă.

În situația săvârșirii unui omor pentru a înlesni sau pentru a ascunde săvârșirea unei alte infracțiuni de omor comisă de aceeași persoană, se va putea reține un concurs real omogen între infracțiunea de omor prev. de art. 189 alin.1 lit. d C. penal și infracțiunea scop, care poate fi încadrată în dispozițiile art.189 lin.1 lit.e C. pen.

05 G1 (8 G2, 4 G3, 12 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă.

Conform art.153 alin.2 lit.b) C. penal, sunt imprescriptibile infracțiunile de omor și infracțiunile intenționate urmate de *moartea* victimei.

În enunțul speței, sinuciderea victimei nu este rezultatul infracțiunii de viol, astfel încât nu va fi încadrată în categoria infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei, ci va fi supusă termenului de prescripție prevăzut de art.154 C. pen.

06 G1 (20 G2, 18 G3, 7 G4), contestata de 1 candidat.

Niciuna dintre variantele de răspuns nu necesita pentru soluționare incidența unor dispoziții de drept procesual penal, fiecare dintre exemple circumscrinduse fie conținutului constitutiv al unei infracțiuni (variantele A și B de răspuns), fie unei cauze justificative (varianta C de răspuns), toate fiind instituții de drept substanțial.

08 G1 (15 G2, 12 G3, 4 G4), contestata de 1 candidat

Varianta indicată de candidat în contestație ca fiind cea corectă este aceeași cu cea menționată ca fiind corectă în grilă, respectiv varianta A de răspuns.

10 G1 (3 G2, 8 G3, 16 G4), contestata de 1 candidat.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Subiectul activ al infracțiunii de lipsire de libertate poate fi și o persoană juridică, legea neimpunând vreo condiție pentru a exclude participarea acesteia ca subiect activ al infracțiunii.

11 G1 (16 G2, 2 G3, 8 G4), contestata de 23 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă.

Nu este exclus ca aceeași persoană să comită și alte infracțiuni în concurs cu cea de evaziune fiscală, chiar dacă acestea sunt infracțiunile de fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, întrucât Decizia în interesul legii nr. 21/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție are în vedere exclusiv situația în care fapta de evaziune fiscală este comisă prin falsificarea de înscrisuri sau folosirea de înscrisuri falsificate pentru realizarea acelei fapte de evaziune fiscală, caz în care aceasta din urmă le absorbe, întrucât este considerată o normă specială în raport cu cele reglementate de Codul penal.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Săvârșirea faptei de evaziune fiscală nu presupune ca evidențierea unor operațiuni nereale sau fictive să fie legată de un furnizor "fantomă", aceste operațiuni putând fi evidențiate și în raport de o societate comercială reală, dar cu care făptuitorul nu desfășurase respectivele operațiuni comerciale (a se vedea ipoteza avută în vedere în Decizia în interesul legii nr. 21/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

12 G1 (10 G2, 10 G3, 19 G4), contestata de un candidat.

Varianta C de răspuns este corectă.

Tatăl comite, la rândul lui, infracțiunea de tăinuire, întrucât legea nu interzice ca tăinuirea să se realizeze în raport de altă infracțiune de tăinuire. În consecință, acesta va beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută de art.270 alin.3 Cod penal, având în vedere că persoana de la care a primit bunul este fiul său.

13 G1 (1 G2, 9 G3, 1 G4), contestata de un candidat.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Infracțiunea de sustragere de sub sechestru se va reține *în concurs* cu infracțiunea de furt în cazul în care fapta a fost săvârșită în scopul însușirii pe nedrept, nefiind o infracțiune complexă care să absoarbă în conținutul ei infracțiunea de furt.

16 G1 (17 G2, 1 G3, 6 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Potrivit art.268 alin.1 teza I Cod penal, pentru existența infracțiunii de inducerea în eroare a organelor judiciare este suficient ca denunțul sau plângerea să facă referire la *existența* unei fapte prevăzute de legea penală, nefiind necesar așadar ca făptuitorul să fie indicat pentru a fi în prezența infracțiunii.

Varianta C de răspuns este corectă. Instanța de judecată este un organ judiciar căruia i se poate adresa o sesizare penală făcută printr-o plângere, pentru rezolvarea speței nefiind necesară trimiterea la dispozițiile procedurale care privesc trimiterea plângerii greșit îndreptate la organul

competent.

18 G1 (5 G2, 16 G3, 5 G4), contestata de 5 candidați.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Infrațiunea de înlesnirea evadării este, prin voința legiuitorului, o infrațiune autonomă, chiar dacă elementul material constă într-un ajutor dat celui care comite infrațiunea de evadare. Cum participația la evadare este posibilă sub forma instigării, nimic nu împiedică ca una și aceeași persoană să determine pe o alta să evadeze, după care să îi înlesnească evadarea, situație în care aceasta din urmă nu poate fi absorbită în instigare la infrațiunea de evadare, întrucât, așa cum am arătat, sunt infrațiuni distincte.

19 G1 (7 G2, 7 G3, 18 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta B de răspuns nu este corectă

Dacă producerea, falsificarea sau ticluirea de probe nereale de către un organ de cercetare penală, un procuror sau un judecător este comisă în lipsa unei cauze penale aflate pe rolul organelor judiciare (condiție prevăzută la art.280 alin.1 C. penal), fapta poate fi încadrată în infrațiunea de inducerea în eroare a organelor judiciare prev. de art.268 alin.2 Cod Penal, iar nu în cea de cercetare abuzivă prev. de art.280 alin.2 C. penal.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 9 întrebări:

01 G1 (8 G2, 3 G3, 1 G4), contestata de 25 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Faptele lui I.G. nu constituie doar infrațiunea de șantaj, prev. de art.207 C. penal, ci și infrațiunea de omisiunea sesizării prev. de art.267 C. penal. Primăria face parte dintre instituțiile prevăzute de art.175, 176 C. penal, astfel încât funcționarul care își exercită atribuțiile de serviciu în cadrul acestei instituții nu poate fi decât un funcționar public. În raport cu această calitate, în sarcina lui incumbă obligația de a sesiza de îndată organele de urmărire penală dacă a luat cunoștință de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, traficul de influență intrând în această categorie.

Totodată, din datele speței reiese în mod clar că I.G. a luat cunoștință despre săvârșirea de către S.D. a unei fapte de trafic de influență în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, iar descrierea faptei respective (pretinderea unei sume de bani pentru a interveni în interesul unui terț pe lângă un alt funcționar din cadrul aceleiași primării) întrunea condițiile de tipicitate ale infrațiunii de trafic de influență.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Faptele lui I.G. întrunesc elementele constitutive și ale infrațiunii de șantaj, în concurs cu cea de omisiunea sesizării, întrucât constrângerea cu exercitarea unei căi legale poate constitui o acțiune de amenințare, generatoare a unei stări de temere pentru persoana care știe că a săvârșit o infrațiune, în speța dată, un trafic de influență. Actul nu ar fi avut un astfel de caracter atunci când persoana respectivă nu ar fi comis o infrațiune, pentru că "amenințarea" cu exercitarea unei căi legale nu i-ar fi produs starea de temere necesară pentru stabilirea constrângerii.

Totodată, în speță poate fi identificat și folosul urmărit de I.G. prin săvârșirea infrațiunii de

șantaj, acesta constând în chiar repararea autoturismului la atelierul lui S.D.

02 G1 (6 G2, 10 G3, 7 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta A de răspuns este corectă.

Răspunsul este complet prin prisma cerinței privind modalitatea de stabilire a pedepsei în cazul pluralității intermediare, vizată de toate variantele de răspuns. În raport cu dispozițiile art.44 alin.2 Cod penal, pedeapsa pentru noua infracțiunea și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni, respectiv art.39 alin.1 lit.b C. penal.

03 G1 (5 G2, 1 G3, 9 G4), contestata de 9 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Chiar dacă în cuprinsul speței se folosește termenul "*oferire*" pentru a descrie modalitatea în care A.Z. a comis darea de mită, în realitate aceasta a constat în promisiunea unor bani, întrucât a fost transmisă prin intermediul unui e-mail și, totodată, în enunțul răspunsului se menționează faptul că F.D. nu a respins imediat această *promisiune*.

Totuși, răspunsul nu era valabil, întrucât F.D. nu a comis infracțiunea de luare de mită, deoarece acesta "nu a luat în seamă e-mail-ul lui A.Z. și nu i-a răspuns în vreun fel", ceea ce nu echivalează cu acceptarea promisiunii. În același timp, actualul cod penal nu mai prevede drept variantă alternativă a elementului material al infracțiunii de luare de mită *nerespingerea* promisiunii de bani sau alte foloase necuvenite.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Fapta de dare de mită nu este corelativă cu cea de luare de mită în situația în care darea constă în promisiunea de bani sau alte foloase, ea subzistând independent de faptul că cel căruia i se promite ar accepta această promisiune.

Totodată, infracțiunea de dare de mită, indiferent de modalitatea de comitere, trebuie săvârșită în condițiile arătate în art.289 C. penal, respectiv *în legătură* cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului public sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, ceea ce înseamnă că poate fi comisă și după ce funcționarul a îndeplinit actul.

04 G1 (3 G2, 9 G3, 4 G4), contestata de 52 candidați.

Motivarea soluțiilor date acestor contestații se regăsește în procesul verbal încheiat de subcomisia de mediere la 25 septembrie 2018.

05 G1 (4 G2, 8 G3, 6 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă.

Datele speței erau suficiente pentru a statua că varianta de răspuns corectă era C, cât timp rezulta că C.M. a pornit autovehiculul pentru a scăpa de investigațiile polițistului, aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu. De asemenea, din modalitatea concretă de săvârșire a faptei (deplasarea autoturismului *cu viteză*, inclusiv *pe contrasens*, cu scopul de a scăpa atât de autovehiculul de poliție *care pornise în urmărirea sa*, cât și de polițistul C.M. care se ținea de bara metalică), rezultă că inculpatul PC, chiar dacă nu a urmărit, a prevăzut că acțiunile sale ar putea conduce la uciderea polițistului C.M., agățat de mașina sa, rezultat pe care l-a acceptat.

06 G1 (7 G2, 6 G3, 2 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Infracțiunea de mărturie mincinoasă este o infracțiune specială în raport cu cea de favorizarea făptuitorului, însă instanța de apel nu putea da eficiență cauzei de nepedepsire prev. de art.273 alin.3 Cod penal, întrucât B.D. și-a retras declarația mincinoasă în fața tribunalului, deci cu depășirea momentului punerii în mișcare a acțiunii penale, care are loc în cursul urmăririi penale.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Este aproape unanim admis în doctrină și jurisprudență că infracțiunea de favorizarea făptuitorului este subsidiară infracțiunii de mărturie mincinoasă, atunci când ajutorul dat făptuitorului se realizează printr-o declarație mincinoasă. În consecință, nu pot fi reținute dispozițiile art.269 alin.3 C. penal privind cauza de nepedepsire.

07 G1 (1 G2, 7 G3, 3 G4), contestata de 25 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Din datele speței reiese că V.D. a acționat cel puțin cu intenția indirectă de a ucide victima. Astfel, acesta, fiind încălțat cu bocanci (obiect contondent) a lovit victima cu picioarele de mai multe ori (pluralitatea loviturilor) în cap (zonă vitală), în timp ce aceasta era căzută la pământ, în stare de agonie, fiind deja înjunghiată în zona toracică și abdominală de către celălalt inculpat, împrejurări din care rezultă că, chiar dacă nu a urmărit, a prevăzut și acceptat că prin acțiunile sale i-ar putea produce moartea.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Din datele speței nu rezultă că între cei doi inculpați ar fi existat o înțelegere anterioară sau concomitentă săvârșirii infracțiunilor, fiecare acționând independent de celălalt, loviturile aplicate de V.D. fiind succesive celor aplicate de G.N. Totodată, speța nu conține niciun element din care să reiasă că V.D. a observat momentul înjunghierii victimei de către G.N. astfel încât să se concluzioneze cu privire la existența unei coeziuni subiective.

08 G1 (9 G2, 2 G3, 10 G4), contestata de 75 candidați.

Motivarea soluțiilor date acestor contestații se regăsește în procesul verbal încheiat de subcomisia de mediere la 25 septembrie 2018.

10 G1 (10 G2, 5 G3, 8 G4), contestata de 5 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă.

Prin Decizia nr. 405/15.06.2016, publicată în M.Of. nr. 517 din 8 iulie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.297 alin.(1) din Codul penal încalcă prevederile art.1 alin.(4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență (par. 65), fiind constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

În speță, fapta comisă de C.L. nu putea fi circumscrisă infracțiunii prev. de art.297 alin.1 C. pen., întrucât încălcarea a vizat atribuții de serviciu prevăzute exclusiv în fișa postului, ceea ce contravine celor stipulate prin decizia CCR menționată.

Totuși, instanța nu se poate limita doar la această constatare, ci trebuie totodată să concluzioneze că fapta concretă dedusă judecății nu mai este prevăzută de legea penală, iar pentru a stabili acest lucru trebuie să își întemeieze soluția pe dispozițiile art.4 din C. penal.

Varianta A de răspuns nu este corectă, întrucât în privința confiscării extinse instanța de fond a respectat dispozițiile art.15 alin.2 din Constituție, fiind în concordanță cu Decizia CCR nr.11/2015, având în vedere că bunurile supuse confiscării extinse au fost dobândite după intrarea în vigoare a Legii nr.63/2012 prin care a fost introdusă instituția confiscării extinse. Chiar dacă Legea nr.63/2012 nu era indicată expres în tematica pentru examen, aceeași tematică viza Decizia CCR nr.11/2015, în cuprinsul căreia se regăsea, în mod expres, referirea la legea indicată.

Varianta B de răspuns nu este corectă, pentru argumentele prezentate în analiza variantei C de răspuns ca fiind singura corectă.

Pentru concursul de promovare la Parchet de pe lângă Tribunal au formulat contestații 28 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate contestații cu privire la 12 întrebări:

01 G1 (17 G2, 20 G3, 13 G4), contestata de 5 candidați.

Varianta A de răspuns este corectă.

În ipoteza specială a amenzii care poate însoți pedeapsa închisorii în cazul în care inculpatul a urmărit obținerea unui folos patrimonial, reglementată de dispozițiile art. 62 alin. (1) C.pen., la stabilirea cuantumului unei zile-amendă se are în vedere criteriul special prevăzut de art. 62 alin. (3) C.pen., respectiv valoarea folosului patrimonial obținut sau urmărit, iar nu criteriul general prevăzut de art. 61 alin. (3) teza a II-a C.pen. constând în situația materială a inculpatului.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Conform art. 61 alin.5 C.pen., se pot majora cu o treime limitele speciale ale zilelor-amendă (prev. de art. 61 alin.4 C.pen.), iar nu suma corespunzătoare unei zile-amendă.

02 G1 (5 G2, 12 G3, 16 G4), contestata de 3 candidați.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Pe de o parte, din enunțul întrebării nu rezultă că pedeapsa de 1 an închisoare este cu executare efectivă, iar, pe de altă parte, pedeapsa complementară prevăzută de art. 66 alin.1 lit.c C.pen. nu poate fi aplicată în caz de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei (art. 67 alin.3 C.pen.). În consecință, pedeapsa complementară a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României nu poate fi aplicată *ori de câte ori* instanța îl condamnă pe inculpat la pedeapsa de 1 an închisoare.

Varianta B de răspuns este corectă.

Potrivit art. 65 alin. 2 C. penal, pedeapsa accesorie având conținutul prev. la art. 66 alin.1 lit.c) C. Penal (dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României) poate fi aplicată doar în cazul în care pedeapsa principală este detențiunea pe viață, iar potrivit art.65 alin.4 C. pen., ea se pune în executare la data liberării condiționate sau după ce pedeapsa a fost considerată ca executată.

În același timp, potrivit art.67 C. pen., pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda. Totuși, potrivit art. 58 C. pen., înlocuirea pedepsei detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani pentru condamnatul care a împlinit vârsta de 65 de ani impune și aplicarea interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă, caz în care începerea executării pedepsei complementare, va avea loc în condițiile art.68 alin.2 C. pen., la data liberării condiționate.

Din coroborarea acestor dispoziții legale rezultă că atunci când pedeapsa detențiunii pe viață a fost însoțită de pedeapsa accesorie a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României, iar prin înlocuirea ei cu pedeapsa închisorii de 30 de ani s-a aplicat și pedeapsa complementară prev. de art.66 alin.1 lit.c C. penal, ambele vor fi puse în executare la același moment, respectiv la data liberării condiționate.

Instanța poate dispune pedeapsa complementară a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României și pe lângă pedeapsa amenzii, dar cum aceeași interdicție ca pedeapsă accesorie nu poate fi dispusă decât în cazul pedepsei principale a detențiunii pe viață, nu ar fi îndeplinită condiția ca ambele pedepse să fie puse în executare în același moment, indicată în varianta B de răspuns, întrucât nu pot coexista în situația dată.

03 G1 (7 G2, 4 G3, 3 G4), contestata de 7 candidați.

Varianta A răspuns este corectă. Pe de o parte, criteriul subsidiarității nu este prevăzut expres în norma de incriminare, iar pe de altă parte, cele două infracțiuni au obiect juridic distinct, astfel încât pot coexista în concurs ideal, cu condiția ca fapta de falsificare de către funcționarul public a unui înscris oficial să determine și o pagubă sau o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane.

Un exemplu de practică judiciară în acest sens este decizia Î.C.C.J. nr. 422/RC/2016 – disponibilă pe www.scj.ro, prin care s-a arătat: “În ceea ce privește critica inculpatului D. referitoare la greșita reținere în concurs ideal a infracțiunii de abuz în serviciu cu infracțiunea de fals intelectual, în opinia Înaltei Curți, acestea pot coexista, condiția fiind ca fapta de falsificare de către funcționarul public a unui înscris oficial să determine și o pagubă sau o vătămare a drepturilor, intereselor legitime ale unei persoane. Or, atâta vreme cât inculpatul, funcționar public, însărcinat cu atribuții de control, nu a consemnat în procesul verbal, întocmit în urma controlului efect G., existența prejudiciului, sunt întrunite cerințele prevăzute de legiuitor, iar cele două fapte se află în concurs ideal (în același sens este și Decizia Înaltei Curții de Casație și Justiție nr. 5439/2005).”

04 G1 (18 G2, 2 G3, 8 G4), contestată de un candidat.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Enunțul nu conține condiția ca măsurile de siguranță prevăzute de legea penală nouă să nu fi fost prevăzute de legea veche.

Varianta A de răspuns este corectă, având în vedere dispozițiile art. 6 alin. (5) și (6) C.pen., care arată că, în ipotezele respective, măsurile de siguranță se execută în conținutul și limitele prevăzute de legea nouă.

06 G1 (16 G2, 5 G3, 20 G4), contestată de un candidat.

Varianta A de răspuns nu este corectă. Există situații în care infracțiunea comisivă prin omisiune (omisivă improprie) permite reținerea cauzei de nepedepsire a împiedicării producerii rezultatului, având în vedere că această categorie de infracțiuni sunt susceptibile de producerea unui rezultat. Dacă făptuitorul intervine activ și împiedică producerea rezultatului, el va putea beneficia de cauza de nepedepsire.

Varianta B de răspuns nu este corectă, întrucât infracțiunea comisivă prin omisiune poate îmbrăca forma infracțiunii complexe – de ex., omorul calificat săvârșit asupra a două sau mai multe persoane, comis în aceeași împrejurare, prin omisiunea de a împiedica producerea acestui rezultat, pe care făptuitorul avea obligația de a-l împiedica.

09 G1 (2 G2, 8 G3, 17 G4), contestată de un candidat.

Varianta C de răspuns nu este corectă, întrucât în cazul violului urmat de moartea victimei forma de vinovăție este preterintenția.

12 G1 (8 G2, 19 G3, 9 G4), contestata de 2 candidați.

Varianta B de răspuns nu este corectă.

Astfel, bunul abandonat sau bunul care nu aparține nimănui nu pot face obiectul infracțiunii de furt.

Varianta C de răspuns nu este corectă, întrucât, spre exemplu, înscrisurile aflate în păstrarea sau deținerea unei autorități publice, instituții publice, etc., nu constituie obiect material al infracțiunii de furt, prev. de art. 228 alin. (1) C.pen., ci al celei de sustragere sau distrugere de înscrisuri (art. 259 C.pen.).

13 G1 (13 G2, 17 G3, 12 G4), contestata de un candidat.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Infracțiunea nu poate fi omisivă, având în vedere că elementul material al infracțiunii de

rupere de sigilii constă în înlăturarea ori distrugerea unui sigiliu legal aplicat, fapte comise.

15 G1 (11 G2, 14 G3, 4 G4), contestată de 2 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă. Infracțiunea de neglijență în serviciu poate avea obiect material, atunci când încălcarea din culpă a unei îndatoriri de serviciu a fost săvârșită în legătură directă cu un anumit bun.

17 G1 (12 G2, 9 G3, 10 G4), contestată de 2 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă. O persoană nu poate comite infracțiunea de mărturie mincinoasă cu prilejul audierii sale într-o cauză penală înainte de începerea urmăririi penale, argumentele aduse în sprijinul contestațiilor (în sensul că nu sunt luate declarații de martor în această fază a procedurii) fiind în consens cu răspunsul corect.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Există situații în care un avocat care a fost angajat în cauză poate comite infracțiunea de mărturie mincinoasă, fiind posibilă audierea sa în calitate de martor în aceeași cauză, cu privire la faptele și împrejurările de fapt pe care le-a cunoscut înainte de a dobândi calitatea de avocat. În conformitatea cu dispozițiile art. 114 alin.3 C.proc.pen., în această situație calitatea de martor are întâietate.

18 G1 (15 G2, 6 G3, 7 G4), contestată de un candidat

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Pedeapsa complementară poate fi aplicată pe lângă pedeapsa amenzii, de exemplu, în timp ce pedeapsa accesorie nu poate fi aplicată decât pe lângă pedeapsa închisorii sau în cazul detențiunii pe viață. De asemenea, în cazul aplicării pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României pe lângă pedeapsa închisorii, nu poate fi aplicată și pedeapsa accesorie în același conținut, dispozițiile art. 65 alin.1 C.pen. exceptând pedeapsa complementară prevăzută de art. 66 alin. 1 lit.c C.pen. de la regula aplicării pedepselor complementare și accesorii în același conținut.

19 G1 (20 G2, 7 G3, 18 G4), contestată de 2 candidați.

Varianta C de răspuns este corectă.

Pentru a fi apt să producă starea de temere (starea de pericol pentru libertatea psihică a persoanei), răul cu care se amenință trebuie să fie unul *controlabil de către autor*, enunțul având în vedere potențialul intimidant al elementului material al infracțiunii, impresia pe care persoana amenințată o are asupra victimei la momentul amenințării.

La Proba Practica au fost formulate contestații cu privire la 8 întrebări:

01 G1 (9 G2, 4 G3, 9 G4), contestată de un candidat.

Varianta A de răspuns nu este corectă.

Din datele speței rezultă că D.R. a avut reprezentarea că folosul solicitat de inculpatul C.D. urma să fie remis funcționarului care-i rezolvase anterior o problemă, în exercitarea atribuțiilor de serviciu. Prezentarea unei astfel de situații a fost însă una mincinoasă, aptă să inducă în eroare pe D.R., din moment ce acesta i-a înmănat darul, în realitate C.D. păstrându-l pentru el, scop în care a și acționat. Altfel descrisă, fapta întrunea condițiile de tipicitate ale infracțiunii de înșelăciune.

02 G1 (6 G2, 9 G3, 7 G4), contestată de 3 candidați.

Varianta C de răspuns nu este corectă.

Nu poate fi reținută starea de recidivă, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile pentru existența primului termen al recidivei, în raport de cuantumul pedepsei de 1 an închisoare aplicate pentru săvârșirea infracțiunii intenționate prevăzută de art. 336 alin. 1 C.pen. și de dispozițiile art. 41 alin.1 și art. 42 lit.c C.pen. Speța aduce în discuție problema primului termen al recidivei format dintr-o pluralitate de infracțiuni, atât intenționate, cât și din culpă, pentru care sunt aplicate pedepse mai mici sau egale cu 1 an, situație în care “verificarea condițiilor legale privind primul termen al recidivei trebuie să pornească de la calcularea unei rezultante ce corespunde infracțiunilor intenționate” - *F. Streteanu, D.Nișu, Drept penal. Partea generală, vol. II, ed. Universul Juridic, 2018, p.147.*

În speță, era vorba de o singură infracțiune intenționată, astfel că nu se putea lua în calcul un ipotetic spor de pedeapsă, iar verificarea existenței stării de recidivă urma a fi stabilită doar în raport de condamnarea pentru infracțiunea intenționată.

Totodată, nu este incidentă decizia HP nr. 7/2017 a Î.C.C.J., având în vedere că vizează o altă ipoteză de stabilire a stării de recidivă - dacă la stabilirea primului termen al recidivei se are în vedere pedeapsa stabilită prin cumul, potrivit art.83 din Codul penal anterior sau pedepsele componente ale pluralității de infracțiuni constatate.

03 G1 (10 G2, 7 G3, 1 G4), contestată de un candidat, care a susținut că răspunsul corect este A, fără a aduce argumente în acest sens.

Varianta C de răspuns este însă corectă, întrucât la data comiterii celei de-a doua fapte se împlinise termenul de reabilitare prevăzut de art. 165 C.pen. pentru pedeapsa principală anterioară, prin urmare nu erau incidente dispozițiile art. 45 C.pen., care au ca premisă existența unei pluralități de infracțiuni.

04 G1 (3 G2, 2 G3, 5 G4), contestată de un candidat.

Varianta B de răspuns nu este corectă. În speță este precizată în mod explicit perioada comiterii infracțiunii de sustragere de sub sechestru (1.05.2014 – 1.07.2014), iar aceasta a fost descoperită ulterior datei de 20.09.2017, deci după împlinirea termenului de prescripție de 3 ani a răspunderii penale, prevăzut de art. 154 alin.1 lit. e) C.pen., calculat conform art. 154 alin.2 C.pen.

Pentru aceste motive **era corectă varianta A de răspuns.**

05 G1 (1 G2, 5 G3, 4 G4), contestată de 7 candidați.

Varianta C de răspuns nu este corectă. Din datele speței rezultă că starea de beție voluntară nu a fost provocată în vederea comiterii infracțiunii de omor, având în vedere că inculpatul nu o cunoștea pe victimă și nici nu avea vreun motiv să o omoare, cei doi întâlnindu-se întâmplător pe stradă, la un moment la care deja H.R. se afla în stare de beție completă. Reținerea circumstanței agravante legale prevăzută de art. 77 lit. f) C.pen. presupune întrunirea condiției ca beția să fi fost comisă în scopul comiterii infracțiunii, scop care nu poate fi prezumat (infractorul consumă băuturi alcoolice pentru a-și face curaj să comită fapta sau pentru a invoca ulterior starea de beție pentru atenuarea răspunderii penale, situații care nu se regăsesc în speță).

În aceste condiții, poziția sa psihică față de rezultatul socialmente periculos (decesul victimei) se apreciază în funcție de momentul comiterii faptei, iar nu de cel al ingestiei de băuturi alcoolice, având în vedere că din datele enunțului nu rezultă că la momentul consumului de alcool ar fi avut prefigurarea comiterii vreunei infracțiuni.

Varianta B de răspuns nu este corectă, întrucât forma de vinovăție nu se stabilește în funcție de momentul consumului de alcool (se susține că inculpatul nu a prevăzut că prin consumarea alcoolului va putea suprima viața unei persoane), ci în funcție de modalitatea concretă în care a acționat, obiectul contondent folosit, zona vitală vizată, numărul loviturilor aplicate, intensitatea acestora, elemente care demonstrează existența intenției de a suprima viața victimei.

07 G1 (5 G2, 3 G3, 3 G4), contestată de un candidat, care a susținut că răspunsul corect este B, fără a motiva.

Varianta B de răspuns nu este corectă în raport cu aplicarea succesivă a dispozițiilor privind starea de recidivă postexecutorie și cele prevăzute de art. 396 alin.10 C.penal, care conduceau la o pedeapsă aplicabilă cuprinsă **între 8 luni și 3 ani și 4 luni închisoare.**

09 G1 (4 G2, 1 G3, 2 G4), contestată de 5 candidați.

Varianta B de răspuns este corectă.

Din datele speței rezultă că infracțiunea comisă este cea de hărțuire sexuală, prevăzută de art. 223 C.pen, în raport de natura favorurilor pretinse, existența unei relații similare celei de muncă între subiecții infracțiunii, repetabilitatea actelor, crearea pentru victimă a unei situații intimidante și umilitoare (acte comise în public, în condițiile în care aceasta era minoră). Fiind o infracțiune

contra libertății sexuale, deveneau incidente dispozițiile art. 154 alin.4 C.pen, potrivit cărora termenul de prescripție începe să curgă la data decesului, în ipoteza în care minorul a decedat înainte de împlinirea majoratului.

Fapta nu constituie infracțiunea de folosire a funcției în scop sexual, prevăzută de art. 299 C.pen. rap. la art.308 C.pen., întrucât favorurile sexuale nu au fost solicitate drept contraprestație pentru îndeplinirea, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a unui act, ce este necesar să fie clar determinat (similar infracțiunii de luare de mită). Motivul pretinderii actelor sexuale este generic: "el este șeful și nu i-a scăpat nicio femeie", date care reliefează atitudinea hărțuitoare în general. Distincția dintre cele două infracțiuni nu se realizează în funcție de relația dintre subiecți - pe orizontală/pe verticală, ci în raport de scopul comiterii actelor, care este special în cazul infracțiunii prevăzute de art. 299 C.pen. (scopul de a îndeplini, a nu îndeplini, a urgenta ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu).

În raport de aceste argumente, **varianta C de răspuns nu era corectă.**

10 G1 (7 G2, 6 G3, 6 G4), contestata de 6 candidați.

Variantă C de răspuns este corectă.

Prin Decizia nr. 405/15.06.2016, publicată în M.Of. nr. 517 din 8 iulie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.297 alin.(1) din Codul penal încalcă prevederile art.1 alin.(4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență (par. 65), fiind constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

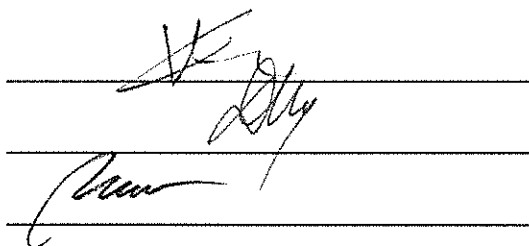
În speță, fapta comisă de C.L. nu putea fi circumscrisă infracțiunii prev. de art.297 alin.1 C. pen., întrucât încălcarea a vizat atribuții de serviciu prevăzute exclusiv în fișa postului, ceea ce contravine celor stipulate prin decizia CCR menționată.

Totuși, instanța nu se poate limita doar la această constatare, ci trebuie totodată să concluzioneze că fapta concretă dedusă judecății nu mai este prevăzută de legea penală, iar pentru a stabili acest lucru trebuie să își întemeieze soluția pe dispozițiile art.4 din C. penal.

Cerința speței viza identificarea erorilor de drept substantial, printre care se află și aplicarea incorectă a instituției confiscării extinse, prevăzută de Codul penal (art.112¹ C.pen.), pentru o infracțiune ce nu este cuprinsă în lista prevăzută de art.112¹ alin.1 C.pen., nefiind necesar ca varianta de răspuns să conțină referiri concrete la instituția confiscării extinse. Nu sunt incidente dispozițiile art. 112¹ alin. 1 lit. m C.pen. întrucât încadrarea juridică a faptei este cea prevăzută de art. 297 alin.1 C.pen., iar nu de art. 13² din Legea nr.78/2000 rap. la art. 297 alin.1 C.pen.

Variantă B de răspuns nu este corectă, pentru argumentele prezentate în analiza variantei C de răspuns ca fiind singura corectă.

Comisia de contestații,

Three horizontal lines with handwritten signatures. The top line has a signature that appears to be 'K'. The middle line has a signature that appears to be 'Dy'. The bottom line has a signature that appears to be 'Cm'.